

en normal Køreplan under normale Forhold tages der saa mange Hensyn til hurtige og bekvemme lokale og gennemgaaende Forbindelser, at det rent forretningsmæssige Hensyn, nemlig til de fyldte Pladser, ikke i den Grad kommer i første Række. Derfor kan Indskrænkninger fra en Normalkøreplan og ned til en vis Grænse medføre, at man faar færre, men mere fyldte Tog, saaledes at Banerne omtrent bevarer de samme Indtægter med ringere Udgifter. Men ved de Indskrænkninger, der, nødvendiggjorte af Kulsituationen, er indførte fra den 15. Maj, er man imidlertid efter mit Skøn kommet langt ned under de Grænser, der her er Tal om. Der er ingen Tvivl om, at Banerne vil miste Indtægter i større Omfang, end de vil opnaa Besparelser. Den langsomme og den sjældne Kørsel og dette, at Rejser frem og tilbage til et bestemt Maal ikke kan naas paa en Dag, vil ganske sikkert afholde Folk fra at rejse. Naturligvis er det hovedsagelig Lystrejser, det vil gaa ud over, og man kan for saa vidt sige, at det tjener til at fremme den almindelige Sparsommelighed, men for Banerne er naturligvis Indtægten af Lystrejser af ganske samme Værdi som af Nyttrejser, og der er, som sagt, neppe nogen Tvivl om, at vi vil faa et andet Indtægtsbillede for Finansaaret 1920—21, end vi tænker os. Samtidig vil man ikke kunne regne med, at Udgifterne vil gaa ned i samme Grad. Der vil naturligvis spares paa Kul, idet der kører færre Tog, og der vil maaske ogsaa spares nogen Ekstrahjælp. Derimod tror jeg ikke, de faste Udgifter vil gaa nævneværdigt ned. Administrationsudgifterne vil være tilnærmelsesvis de samme, og skønt jeg er ganske enig med Hr. Thomas Larsen i, at det vil være vel værdt at undersøge Administrationens Funktion — jeg har ved Finanslovbehandlingen i 1918—19 tilladt mig ret indgaaende at kritisere hele den nuværende Ordning, og jeg slutter mig ganske til Hr. Thomas Larsens Ønske om at faa foretaget en Undersøgelse —, og selv om det er muligt, at der vil kunne spares noget, tror jeg ikke, det vil kunne faa en saadan økonomisk Virkning, at det kan hjælpe synderligt paa den nuværende Situation. Ogsaa Udgifterne til Vedligeholdelse, til Materiel, til Bevogtning, til Betjening af Banerne vil omtrent blive uforandrede. Man kan naturligvis teoretisk mene, at det kan spares paa det faste Personale, men jeg tror ikke, det kan gennemføres i Praksis, og jeg tror ikke, det vil blive gennemført.

Jeg tror altsaa, at til Trods for vore Ønsker om, at disse Forhøjelser skulde give Banerne Balance, vil vi ikke naa dette. Jeg frygter for, at vi for 1920—21 som Følge af den ekstraordinære Situation, der er indtraadt, vil møde et Underskud paa Statsbanernes Regnskab. Nu er det ikke min Mening her med disse Profetier at opfordre til at gaa til endnu højere Takster — jeg kunde ikke selv stemme derfor —, og jeg er for øvrigt ikke tilbøjelig til at antage, at noget saadant vil blive foreslaaet fra nogen Side. Men naar jeg har nævnt det, er det, fordi jeg overfor de to Partier, der nu har Regeringsmagten, og som under de unormale Forhold under Krigen stadig har krævet af den da siddende radikale Regering, at Banerne til enhver Tid skulde indrette sine Takstforhold saaledes, at de bestandig gav Dækning, ønsker at understrege, at her, som maaske paa andre Punkter, vil de to Partier, som nu er Regeringspartier, erfare, at de unormale Forhold endnu er til Stede, at der stadig maa tages Hensyn til disse unormale Forhold, og at de to Partiers tidligere Fordring om Balance paa Statsbaneregnskabet under de Kulindskrænkninger, som Aaret vil bringe, fremdeles ikke vil kunne opnaas. Det vilde være urimeligt, for ikke at sige ganske uigennemførligt.

Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til hurtig Fremme, idet jeg dog anmoder om en meget kort Udvalgsbehandling af Hensyn til den Mulighed, der synes mig at være til Stede, for at opnaa Lempelser af de Forhøjelser, der har været paatænkte for de korte Afstande.

Raffnsøe: Jeg skal heller ikke komme ind paa Gentagelser fra sidste Gang, vi behandlede dette Lovforslag, da, som Hr. Thomas Larsen sagde, dette Forslag er ligegyldende med det den Gang foreliggende, ikke alene hvad Teksten, men ogsaa hvad Bemærkningerne til Lovforslaget angaar. Sidste Gang tillod jeg mig at kritisere disse Bemærkninger, men jeg ser, at den samme Fejl nu er gentaget her, idet man har regnet ud, at naar Taksterne forhøjes med disse $33\frac{1}{3}$ pCt., kommer man op paa 100 pCt., skønt jeg dog den Gang — temmelig fyldestgørende, mener jeg — beviste, at man vil komme op paa 150 pCt. for Personbefordringens Vedkommende.

Jeg vil gerne give Hr. Thomas Larsen Ret i, at der maa være noget galt med Statsbaneadministrationens Økonomi. Jeg tror ikke, at man vedblivende kan forhøje